

Salcia

Bragagiu

Își mână toamna armăsarii
Cu aur în harnașamente
Unde cu purpura arțarii
Ridică stele din momente.

Lovesc potcoavele de aur
În pomii ce-și astupă fața
Cu voioșia de centaur
Ce-aleargă să-și întreacă viața.

Din urmă frunze-nțepenite
De parcă-ar vrea să prindă aer
Se desfășoară obosite
Ca fataliste fără vaier.

Ecouri unduiesc cerințe
Din fricile de alte grele,
Dar prinse-s în circumferințe
De anualele inele.

Iar toamna nu aude păsurii
Mânând duios și blând buiecii
Acolo unde mii de păsări
Vor peste zare să încerce.

Îndepărtată nu răspunde
Nici la un dor, nici la avânturi
De râul unde pe unde
Aruncă-n pietre și pământuri.

Și salcia cu plete blonde
Oftează sinceră spre ape
Că valurile vagabonde
O depărtare vor s-adape.

Când ea-i mai singură pe malul
Pe care-atât de bine-l știe,
Însă nu vede principalul
În viața ei așa sălcie.

Iată și toamna-ncet se duce
Cu bidiviii ei de-aramă,
Iar ea așteaptă la răscruce

Și nimenea nu o mai cheamă.
Victor Bragagiu